

РЕШЕНИЕ

№ 43012

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав, в публично заседание на 04.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11145** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Производството по делото е образувано във връзка с решение № 10248/22.10.2025 г., по адм.д. № 5208/2025 г. на ВАС, V отд., с което е отменено решение № 8388/11.03.2025 г. по адм.д. № 3417/2024 г. на АССГ, 76 състав, с което е отхвърлена жалбата от С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Р. С. срещу решение № 92/05.03.2024 г. на Комисия за защита от дискриминация, постановено по преписка № 140/2022 г., делото е върнато за ново разглеждане, като са дадени указания относно излагане на мотиви в съдебното решение.

Производството по делото е образувано по подадена жалба от С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Р. С., чрез пълномощника си адв. Я. срещу Решение № 92/05.03.2024г. на Комисия за защита от дискриминация, петчленен разширен заседателен състав, по преписка № 140/2022 г., с което е установено, че М. Ц. - ЧСИ, И. М., К. Т. и Н. З., трите служители в служба деловодство при ЧСИ не са извършили дискриминация под формата на тормоз по смисъла на §1, т.1 ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ по отношение на жалбоподателя О. и жалбата му е оставена без уважение.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения акт и издаването му в противоречие с материалноправните разпоредби. Моли за отмяна на решението.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответният орган - Комисия за защита от дискриминация, с представено писмено становище

оспорва жалбата като неоснователна и моли за нейното отхвърляне.

В съдебно заседание се представлява от юрк. Б., който моли да се остави жалбата без уважение. Оттегля направеното искане за присъждане на разноски.

Заинтересованата страна – М. К. Ц. - ЧСИ, в писмено становище оспорва жалбата като неоснователна и моли за нейното отхвърляне.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – И. Л. М., не взема становище по жалбата.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – К. Т. Т., не взема становище по жалбата.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – Н. В. З., не взема становище по жалбата.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗД е образувано по жалба с вх.№ 44-00-1865 от 27.05.2022 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-2043 от 10.06.2022 г. от С. О., чрез адв. Я. Г. Я. от САК, срещу Частен съдебен изпълнител, рег. № 840, с район на действие [населено място], по изп.дело № 20128400400753.

С жалбата, жалбоподателят е посочил, че със съобщение изх. № 9866/04.05.2022 г., изпратено от М. Ц. - Частен съдебен изпълнител, рег. № 840 до него, което било получено на 10.05.2022 г. от неговия адвокат Л. М., бил уведомен за въвод във владение, който съдията възнамерявал да извърши на 16.05.2022 г.

Посочил е, че с този въвод съдебният изпълнител е предоставил фактическото ползване на производственото хале, в което упражнява търговска дейност като автосервиз, на „Соф - Строй 69" ЕООД, ЕИК[ЕИК], което дружество е обявено за купувач на имота на публична продан, с Постановление за възлагане от 16.02.2022 г., вписано в Агенция по вписванията под акт № 71. том 68, вх. рег. № 27602/ 20.04.2022 г. Жалбоподателят посочва още, че е безспорно, че имотът, който бил предмет на въвода, а именно имот с идентификатор 68134.509.1709.1 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-53 /23.11.2011 г. на ИД на АГКК, бил придобил на 10.11.2015 г., с Нотариален акт № 178, том III, рег. 17491, дело № 497, чрез покупка от „Хито“ ООД, ЕИК[ЕИК]. Безспорно било също, че към датата на вписването на нотариалния акт в службата по вписванията - [населено място], по описаното по-горе изпълнително дело, била вписана обезпечителна възбрана от ЧСИ М. Ц.. Твърди, че с тази възбрана били обезпечени евентуални вземания на вискателя „Обединена Българска Банка" АД срещу „Хито” ООД. Допълва, че както производственото хале, така и парцелът, върху който то е построено, владеел от 08.03.2005 година, няколко месеца след като пристигнал в България. В производственото хале от тази дата до настояща дата извършва ремонти на автомобили, като отчита търговската дейност чрез „Пантера 25" ЕООД, с ЕИК 20120622133542.

С. О. в допълнение посочва, че независимо от възбраната, за която знаел, поради нуждата, която имал от това да ползва имота, закупил имота и поел риска от това да бъде отстранен, в случай на бъдеща публична продан. След закупуването на производственото хале, на 10.11.2015 г. до датата на получаването на описаното по-горе съобщение за въвод във владение на 10.05.2022 г., необезпокоявано го ползвал. Поддържа, че именно обстоятелството, че владеел имота повече от

пет години, му давал основание да твърди, че го е придобил, освен с посочената по-горе правна сделка, и с изтичането на петгодишна кратка давност.

Жалбоподателят е изявил пред частния съдебен изпълнител с писмо с вх. № 5508/12.05.2022 г., на основание чл. 523, ал. 2 от ГПК, претенцията си на собственик на имота, върху който ЧСИ възнамерявал да извърши въвод и отправил молба да отложи изпълнението, като му даде възможност да предяви отрицателен установителен иск с правно основание чл. 524 от ГПК и да докаже собствеността си. Посочва, че писмото Ц. отказала да регистрира в управляваната от нея кантора, поради което го изпратил и по имейл с електронен подпис. Въпреки това, на 16.05.2022 г., ЧСИ извършил въвода, като „е проникнала в помещенията на обекта, разбивайки масивна желязна врата, катинари и други приспособления за защита на имота“.

Жалбоподателят посочва, във връзка с твърдените защитени признаци съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. - Народност и произход: сириец, сирийски, гражданство: Великобритания, религия: ислям, вяра: мюсюлманин, че преди извършването на въвода, неговият адвокат Я. Я. посетил кантората на ЧСИ с намерение да заведе в регистратурата писмено становище относно предстоящия въвод. Допълнил, че в този писмен документ се съдържало подробно изложение на претенцията му за собственост на имота, върху който ЧСИ следвало да извърши въвода, както че в регистратурата на ЧСИ не приели документа и извикали ЧСИ, която заявила, че няма да се съобрази с така направените от него искания. Посочил, че впоследствие неговият братовчед М. О., който бил упълномощен с нотариално заверено пълномощно, също се опитал в кантората на ЧСИ да връчи писмен документ по повод на предстоящия въвод, но въобще не бил допуснат, като пред свидетели му било казано от служителка, че „такива като него нямат право да подават каквито и да е документи и го е изгонила от помещението“.

Жалбоподателят посочва, че действията и бездействията на Ц. били пряко свързани със защитата на неговата собственост, а непряко били свързани с извършването от него стопанска дейност, защото производственото хале се използвало за автосервиз, а в този автосервиз работели хора и издържали семействата си, както и отчасти жалбоподателя.

В молба с вх. № 44-00-2426/21.07.2022 г., жалбоподателят сочи като дискриминационни действия и бездействия на ЧСИ, че не приема да администрира всякакви документи изходящи от него и от негови упълномощени представители, които ЧСИ и нейни служители гонят грубо от кантората.

С разпореждане № 422/06.07.2022 г., председателя на КЗД е образувал преписка № 140/2022 г., като е отразено, че в жалбата са изложени съображения за дискриминация, извършена под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т. I от ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.: „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“, поради това преписката е разпределена на Петчленен заседателен състав. На жалбоподателя е указана доказателствената тежест и същия е уведомен за образуваната преписка. Определеният от председателя заседателен състав е определил докладчик по преписката.

С писма изх. № 44-00-3152/04.10.2022 г. и изх. № 44-00-3436/19.10.2022 г. на КЗД е изискано от С. О. да представи допълнителни уточнения по образуваната преписка.

С допълнение, заведено с вх. № 44-00-3606/31.10.2022 г., адв. Я. е представил заверено копие от документ - паспорт на С. О. - жалбоподател по преписката. Изложил е оплаквания и навел твърдения, идентични с тези в жалбата и предходните допълнения към същата.

КЗД е изискала с писмо изх. № 44-00-3982/25.11.2022 г. от жалбоподателя да представи доказателства за упълномощаване на адв. Я. Я..

С молба с вх. № 44-00-4121/06.12.2022 г., О. е представил 2 бр. копия на пълномощни.

КЗД е изпратила на ЧСИ М. Ц. с писмо изх. № 10-00-48/20.01.2023 г. жалбата на С. О., като е предоставен 7-дневен срок за изразяване на писмено становище.

С вх. № 10-00-66/31.01.2022 г. ЧСИ М. Ц. е представила становище пред КЗД, в което посочва, че в жалбата се излагат твърдения, които нямат нищо общо с дискриминационно поведение от нейна страна, както и от служители в кантората. Посочива, че всички твърдения за грубо вербално отношение спрямо някакви лица, посетили кантората от името на жалбоподателя, били неверни. Посочива, че лицето С. О. никога не е посещавал кантората на ЧСИ М. Ц. и никога не е взаимодействал по никакъв начин със служители на кантората на ЧСИ, както и че същият не е бил свидетел на твърдените „дискриминационни действия“, както било видно и от самото изложение. Поради това, жалбоподателят нямал право да предявява предполагаеми чужди права, в случая на негов роднина, за когото се твърди, че е посещавал кантората, М. О. и, че в тази ѝ част жалбата била не само нередовна, но и недопустима. Заявява, че правните квалификации на действията ѝ могли да бъдат разглеждани в контекста на различни съдебни производства по повод твърдените от С. О. права върху имота, но нямат нищо общо с правомощията и дейността на КЗД. Посочва, че са неверни твърденията за отказ за входиране на жалба, тъй като в деловодството на ЧСИ се входиран всеки документ. Както било видно, въпросната „жалба“ от 12.05.2022г. не само била входирана, но и върху нея било поставено разпореждане на ЧСИ от същата дата. Посочва, че след извършване на въвода, жалбоподателят подал много жалби до КЧСИ, Министерство на правосъдието, както и няколко жалби до полицията. Нито една от жалбите не била приета за основателна.

В допълнение посочва имената на служителите от сектор „деловодство“, които на 12.05.2022 г. са били на смяна: И. Л. М., Н. В. З. и К. Т. Т..

Във връзка с необходимостта от изясняване на допълнителни обстоятелства относно пасивната процесуална легитимация, КЗД е изпратила до О. писмо с изх. № 44- 00-790/23.02.2023 г., с което са дадени указания да уточни дали поддържа оплаквания и срещу други лица, освен ответната страна ЧСИ М. Ц..

КЗД е изисквала от О. с писмо изх. № 44-00-790/23.02.2023 г. да представи допълнителни уточнения като посочи точно срещу кои от служителите от деловодството на кантората на ЧСИ поддържа своите оплаквания.

В отговор е постъпило писмо, заведено с вх. № 44-00-1015/10.03.2023 г., с което жалбоподателят е направил уточнения, че при посещението на нотариалната кантора, служителите не се представили с имена и длъжност. Били на рецепцията, която се намира непосредствено след като се влиза в кантората на ЧСИ. Жалбоподателят допълва, че при излизане от коридора чул репликата „не им обръщайте внимание на тези цигани“. Поддържа оплаквания за осъществена дискриминация срещу всеки един от служителите на рецепцията/деловодството поотделно.

С писма изх. № № 10-00-169/17.03.2023 г., 10-00-170/17.03.2023 г. и 10-00-171/17.03.2023 г., КЗД е изисквала становища от Н. З., К. Т. И. М., всички служители в кантората на ЧСИ М. Ц..

Постъпило е становище с вх. № 10-00-183/28.03.2023 г. на К. Т. Т., в което заявява, че не може да вземе становище относно законосъобразността на конкретните действия, считани за дискриминационни, тъй като не била запозната с правната страна на делото. Относно твърдението, че някой в кантората е казал на някого „циганска работа“, посочва, че тя лично такъв израз никога не била чувала и такъв израз не бил произнасян в нейно присъствие. Изразила увереност, че обидни думи не били използвани или произнасяни.

Постъпили са становища с вх. № 10-00-184/28.03.2023 г. и вх. № 10-00-185/28.03.2023 г. на И. Л. М. и Н. В. З., с които представят становища, идентични по съдържание със становището на ответната страна К. Т..

С вх. №10-00-3 85/13.06.2023 г. са постъпили писмени доказателства от ЧСИ М. К. Ц..

Проведено е открито заседание на 13.06.2023 г. на КЗД, на което са дадени допълнителни

указания към жалбоподателя

С вх. № 44-00-2477/29.06.2023 г. е постъпила молба от адв. Л. М., в която е посочено, че спрямо С. О. е бил използван неприемлив израз, а именно „циганска работа“, което само по себе си било форма на тормоз, както спрямо него така и спрямо неговите пълномощници, които потвърждават, че са чули израза. Посочил като лица за сравнение всички хора, които не са с тъмен цвят на кожата, не изповядват ислям, които видимо са от български произход, които са с близки или еднакви бит, история, култура и житейски нагласи с ответните страни.

По преписката пред КЗД е проведено открито заседание на 08.11.2023 г. и били събрани и гласни доказателства.

Въз основа на събраните в производството през КЗД писмени и гласни доказателства и становища на страните, решаващият Петчленен разширен състав на КЗД, е постановил оспореното Решение № 92/05.03.2024 г., с което е установено, че:

1. Ответната страна ЧСИ М. К. Ц., рег. № 840, не е осъществила дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.: „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ по отношение на жалбоподателя С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] г, в [населено място], Република С.;

2. Ответната страна И. Л. М., служител в сектор „деловодство“ при ЧСИ М. Ц., не е осъществила дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.: „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ по отношение на жалбоподателя С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Република С.;

3. Ответната страна К. Т. Т., служител в сектор „деловодство“ при ЧСИ М. Ц., не е осъществила дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.: „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ по отношение на жалбоподателя С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Република С.;

4. Ответната страна Н. В. З., служител в сектор „деловодство“ при ЧСИ М. Ц., не е осъществила дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.: „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ по отношение на жалбоподателя С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Република С.;

5. Оставена е без уважение жалба с вх. № 44-00-1865 от 27.05.2022 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-2043 от 10.06.2022 г. и постъпили по преписката допълнения към жалбата, заведени с вх. № 44-00-3606/31.10.2022г. и вх. № 44-00-4121/06.12.2022 г., подадени от С. О., гражданин на Великобритания

Решението е съобщено на жалбоподателя на 11.03.2024 г.

Жалбата е подадена чрез ответния орган на 26.03.2024 г., с пощенско клеймо от 25.03.2024 г.

По жалбата в АССГ е образувано адм. дело № 3417/2024 г., което е приключило с решение № 8388/11.03.2025 г., с което е отхвърлена жалбата от С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Р. С. срещу решение № 92/05.03.2024 г. на Комисия за защита от дискриминация, постановено по преписка № 140/2022 г.

В хода на съдебното производство при предходното разглеждане на спора, по искане на жалбоподателя е разпитан свидетелят Й. М. О. – син на братовчед на С. О.. В показанията си описва посещение в офиса на заинтересованата страна М. Ц. през февруари 2022 г. заедно с баща си М. О., при което е било отказано да бъде приета жалба срещу насрочения въвод и двамата били

изгонени лично от М. Ц.. Свидетелят твърди, че чул М. Ц. да казва „разни неща, да вика: Циганска работа“ и изрично заявява, че С. О. не е присъствал в офиса.

Решението на АССГ е оспорено пред ВАС, където е образувано адм.д. № 5208/2025 г. С решение № 10248/22.10.2025 г., по посоченото дело на ВАС, V отд., с решението на АССГ е отменено и делото е върнато за ново разглеждане, като са дадени указанията относно излагане на мотиви в съдебното решение.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 92/05.03.2024 г., постановено по преписка № 140/2022 г. на КЗД петчленен разширен заседателен състав, с което е установено, че М. Ц. - ЧСИ, И. М., К. Т. и Н. З., трите служители в служба деловодство при ЧСИ не са извършили дискриминация под формата на тормоз по смисъла на §1, т.1 ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ по отношение на жалбоподателя О. и жалбата му е оставена без уважение.

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като жалбоподателя е адресат на процесното решение, поради което с акта са засегнати неговите права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годен за оспорване административен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е неоснователна.

По съответствие на заповедта с процесуалните правила:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената от закона писмена форма, съдържа предписаните в чл. 66 от ЗЗДискр. реквизити, като не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила. Посочен е издателят на решението, жалбоподателят, оплакванията му, извършените действия по проучването, становищата на ответните страни в производството, какво е установил органа от фактическа и правна страна и в крайна сметка какво е решението му същество на казуса, т.е. съдържа диспозитив. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат в самото решение. При издаването му са спазени специалните административно-производствени правила, установени в чл. 50 – чл. 70 от ЗЗДискр.

В съответствие с изискването на чл. 50, т. 1 от ЗЗДискр. производството е образувано по жалба на засегнато лице. След образуване на преписката, председателя на КЗД е определил същата да бъде разгледана от Петчленен разширен заседателен състав, който на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства, в съответствие с чл. 55, ал.1 ЗЗДискр. В хода на това

производство са представени писмени становища от всички страни, съпричастни към казуса и имащи отношение към спора за упражнена дискриминация спрямо жалбоподателя С. О., след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила със заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведени са две открити заседания с участие на страните, съответно на 13.06.2023 г. и на 08.11.2023 г., с което производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспорваният административен акт. Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие на заповедта с материалния закон:

Настоящият съдебен състав намира, че решението е издадено в съответствие с материалните правила, поради следното. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. В разпоредбата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. е разписано определение на понятието „неблагоприятно третиране“, а именно - всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго, въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица, т.е., което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Според чл. 5 от ЗЗДискр., тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал. 1 също е вид дискриминация. От анализа на цитираните норми следва извода, че за да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно третиране на определен кръг лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някои от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, като при всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., в това число и под формата на „тормоз“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.: „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“. С оглед на изложеното, за да се приеме, че с действията си ответните страни и заинтересовани страни в настоящето производство, са третирани по-неблагоприятно жалбоподателя О. и същите имат

дискриминационен характер, то те следва да се основават само и единствено на някой от защитените признаци на засегнатото лице, както и да не са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта да не са подходящи и необходими.

В процесния случай жалбоподателят нито в настоящото съдебно производство, нито в производството пред КЗД, е доказал факти, от които да може да се направи безспорен и категоричен извод, че заинтересованите страни – ЧСИ М. К. Ц., И. Л. М., К. Т. Т. и Н. В. З., са го третирали по начин, по-неблагоприятен спрямо други лица, при сравними сходни обстоятелства. Съгласно специалната норма на чл. 9 от ЗЗДискр. страната, която твърди, че е жертва на дискриминация следва да докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Жалбоподателят е имал възможност да представи доказателства в подкрепа на защитната си позиция, както пред КЗД, така и в хода на съдебното производство пред тази инстанция.

Безспорно в производството пред КЗД е установено е, че жалбоподателят е лице, придобило недвижим имот, върху който е наложена възбрана и, което съгласно закона следва да търпи изпълнението върху имота, извършено от заинтересована страна ЧСИ М. К. Ц..

Оплакванията на жалбоподателя са за дискриминация, извършена под формата на „тормоз“ въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

От приобщените към преписката доказателства е видно, че изпълнително дело 20128400400753 е образувано по искане на първоначален вискател „Обединена Българска Банка“ АД, ЕИК[ЕИК], против длъжника „Хито“ ООД, ЕИК[ЕИК], за събиране на парично задължение по изпълнителен лист от 27.06.2012 г. по ч. гр. дело № 29768/2012 г. на СРС, ГО, 52-и състав. По цитираното дело е наложена възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника „Хито“ ООД, представляващ производствено хале с площ 320 кв.м., находящ се в УПИ III, кв. 4а, М., представляващо сграда с идентификатор 68134.509.1709.1. В. е вписана в АВ на 29.08.2012 г., вх. рег. № 38034, том 18, акт 119. С нотариален акт за покупко-продажба от 10.11.2015 г., вписан в АВ с вх. рег. № 57464, акт 57, жалбоподателят С. О. е придобил от длъжника „Хито“ ООД възбранения имот с цитираната тежест. Т.е. жалбоподателят С. О., когато е придобил имота, е бил наясно за наложената върху него възбрана, която е посочена в нотариалния акт.

Установява се, че предприетите действия по отношение на имота са извършени поради непротивопоставимостта на цитираната продажбата на основание чл. 452, ал. 2 и чл. 453, т. 1 от ГПК. Недвижимият имот е описан, изнесен на публична продан, продаден и възложен с влязло в сила възлагателно постановление. Постановлението за възлагане е влязло в сила на 22.03.2022 г. и е вписано в служба на вписвания [населено място] на 20.04.2022 г., акт. № 71, том LXVIII. По искане на новия собственик е насрочен въвод във владение на 16.05.2022 г. от 9.30 часа, за което С. О. е уведомен редовно, чрез процесуалния си представител адвокат Л. М.. На 12.05.2022 г. по делото при ЧСИ М. Ц. е постъпил документ, озаглавен „Жалба“, подписан от адв. М., съдържащ искане за отлагане на въвода. Подадената жалба на 12.05.2025 г. от адв. М. е получила входящ номер - № 5508/12.05.2022 г., като е поставена резолюция от ЧСИ от същата дата и е отказано отлагане на въвода, тъй като хипотезата на чл. 523 от ГПК е неприложима при въвода във владение по чл. 498 ГПК. В действителност, КЗД няма правомощия да обсъжда по същество дали са законосъобразни действията на ЧСИ в хода на изпълнително производство по ГПК и в тази насока правилно липсва произнасяне на административния орган.

Във връзка с наведените твърдения в жалбата пред КЗД, че ЧСИ Ц. е следвало да приложи чл. 523 от ГПК и да предостави възможност за спиране на въвода, правилно е прието от органа, че това оплакване е напълно неоснователно. Съставът на КЗД е приел, че в настоящия случай,

изпълнителното дело е за парично вземане, обезпечено с вписана възбрана на недвижим имот, собственост на длъжника, продаден на публична продан. Преценено е, че затова въводът се извършва по правилата на чл. 498, ал. 1 и ал. 2 от ГПК. Имуществото е реализирано чрез продажба на публична продан и в случая липсва съдебно решение, което подлежи на изпълнение, за да може намереното в имота лице да се ползва от защитите по чл. 523 и 524 от ГПК. Посочено е, че разпоредбата на чл. 523 от ГПК е неприложима при въвод, извършван въз основа на постановление за възлагане, поради което не е налице извършена дискриминация по отношение на жалбоподателя, осъществена вследствие на действията на ЧСИ по реализирането на публичната продан и процесния въвод във владение. В тази насока са изложени и съображения от състава на КЗД, че при въвода е констатирано, че процесното помещение е празно, с изключение на няколко изоставени стари метални елементи, изоставени части от камионни ресори и няколко изоставени гаечни ключа, като е приложена и снимка от помещението при въвода. От всичко това може да се направи обоснован извод, че с действията си ЧСИ М. Ц. не е третирила по различен начин жалбоподателя.

На следващо място, правилно е прието от КЗД, че основната тежест, за да бъде приета жалбата за основателна, е дали наистина думите „циганска работа“ са били произнесени в кантората на ЧСИ М. Ц.. От друга страна от доказателствата по делото липсва яснота кой е изрекъл тези думи, като нито процесуалния представител на жалбоподателя, нито останалите посочени от жалбоподателя свидетели на случката са посочили кой точно ги е изрекъл.

От показанията на разпитания в хода на съдебното производство при първото разглеждане на делото, не се установяват факти, които да променят изводите за недоказаност на претендираната дискриминация. При разпита свидетелят изрично заявява, че жалбоподателят не е присъствал при описаното от него посещение в офиса на ЧСИ. Свидателят ясно е посочил в показанията си пред съда, че при посещение в кантората на ЧСИ през месец февруари 2022 г., когато е подавана жалбата, били отправени обидните думи към тях. Тази дата не кореспондира с твърденията на жалбоподателя и писмените доказателства по делото които сочат, че действията на ЧСИ са извършвани при посещение в кантората на ЧСИ на 13.05.2022 г. Това разминаване е достатъчно съдът да приеме, че показанията на свидетеля са ирелевантни за настоящото производство.

За да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо да бъде посочено друго лице за сравнение, поставено в по-благоприятни условия от жалбоподателя на базата на признаците по ал. 1 на чл. 4 от ЗЗДискр. или „чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика“. Сравнението, в този смисъл, се приема като основен и задължителен елемент от фактически състав на всеки един от двата вида дискриминация и липсата му е основание да се приеме, че не е налице по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо „друго лице при сравними сходни обстоятелства“ или „чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими“. От събраните писмени и гласни доказателства в производството пред КЗД, не може да се открие съдържанието на посочените защитени признаци във връзка с оплакванията и твърденията на жалбоподателя. Няма посочени лица за сравнение. При това положение, законосъобразно административният орган е оставил оплакванията без уважение.

Както бе посочено по-горе, императивно условие, за да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо коректно да бъдат посочени лица за сравнение, поставени в по-благоприятни условия от друго лице или група лица, намиращи се в сходно с тяхното положение на базата на признаците по чл. 4 ал. 1 от ЗЗДискр. Неравното третиране се установява на принципа на сравнението. Сравнението в този смисъл се приема като основен и задължителен

елемент от фактическия състав на всеки един от двата вида дискриминация и наличието му е основание да се приеме или не, че е налице по-неблагоприятно третиране на едно лице спрямо друго лице при сравними сходни обстоятелства. В случая жалбоподателят не е посочил лице или лица за сравнение във връзка с неговите оплаквания, които да са поставени в по-благоприятно положение в сравнение с него от страна на ответните страни. Следователно не може да бъде споделена тезата за различно третиране спрямо жалбоподателя, доколкото не са събрани доказателства други лица в сравнимо сходно положение с жалбоподателя да са били поставени в по-благоприятно положение от него.

Неоснователни са възраженията в жалбата, касаещи произнасяне на КЗД „свръх петитум“ или косвен контрол и излизане извън предметната компетентност. Видно от жалбата на С. О., както и от уточненията към жалбата, Комисията е обсъждала наведените в нея твърдения. Съгласно чл. 5 от ЗЗДискр., тормозът се смята за дискриминация. Съобразно § 1, т. 1 от ЗЗДискр. тормоз е всяко нежелано поведение на основата на признаците на чл. 4 ал. 1 от ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. В процесния случай, от доказателствата по делото не се установява по никакъв начин наличието на дискриминационно третиране от страна на заинтересованите страни на посочените от О. основания по смисъла на ЗЗДискр. Само личните възприятия на жалбоподателя, не могат да обосноват наличие на нарушение на ЗЗДискр.

В крайна сметка, настоящия състав счита, че от ангажираните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод, че по отношение на С. О. е налице нарушение на разпоредбите на ЗЗДискр. В разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр., е транспонирана Директива 2000/43 на ЕС относно тежестта на доказване в производството за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. След доказване на твърденията, от които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се прехвърля на ответната страна. В случая, в тежест на жалбоподателя е да представи факти, от които може да се направи предположение, че равното третиране е нарушено. Този принцип за доказателствената тежест в производството по установяване на дискриминация съответства на чл.10 от Директива 2000/78/ЕО. От събраните в хода на производството факти и доказателства, правилно е прието от КЗД, че не е преодоляна първоначалната доказателствена тежест по смисъла на чл. 9 от ЗЗДискр., въпреки дадената възможност на жалбоподателя в хода на производството. За да бъде установено дискриминационно третиране на едно лице, спрямо друго е необходимо да се установи обективно наличен противоположен резултат за това лице, при упражняването на някаква дейност или при не извършването на определена дейност и то именно заради наличен негов признак или няколко признаци от подробно изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В хода на производството пред КЗД и пред АССГ не се събраха доказателства за извършването на действия, бездействия или демонстриране по друг начин от страна на заинтересованите страни на поведение, което може да се квалифицира като проявена дискриминация срещу жалбоподателя по някой от защитените в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

В заключение следва да се посочи, че след преценка на решението на КЗД и анализа на събраните по преписката и делото доказателства, съдът счита, че съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита, че КЗД е изпълнила регламентираната процедура,

като е осигурила в пълна степен правото на защита на страните. Установените в административното производство факти се подкрепят от доказателствения материал, поради което се възприемат от настоящия съдебен състав като доказани и съответстващи на обективната истина.

Следователно, не е налице твърдяната от жалбоподателя незаконосъобразност. Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е законосъобразен, като издаден в съответствие с процесуалните правила и материалноправните разпоредби. А жалбата като неоснователна, следва да се отхвърли.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя разноски не се дължат.

Предвид изхода на делото, разноски се дължат на ответника и заинтересованите страни. Такива обаче не се претендират, поради което не следва да се присъждат.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК. Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Р. С., срещу Решение № 92/05.03.2024 г. по преписка № 140/2022 г. на Комисия за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: